

Eastwood parodia Eastwood

Pere Estelrich i Massuti

Un dels darrers *westerns* que valen la pena i, per tant, que mereixen ser considerats com a grans obres del gènere (la qual cosa ens obliga a veure'ls repetidament amb gust), és *Sin Perdón* (i perdonau el castellanisme, però no he vist cap còpia titulada al català. Existeix?) que Clint Eastwood estrenà l'any 1992.

Estam davant un títol realment important. I ho és, perquè, a més d'estar estibat de molts dels tòpics del gènere (un pistolero retirat que

torna a la "feina" per tal de salvar l'honor d'una prostituta, els enfrontaments cara a cara entre el bo i el dolent...), de tenir una música absolutament apropiada, de voler ser una mena d'homenatge a Sergio Leone i Don Siegel, *Sin perdón* és important també, perquè Clint Eastwood aconseguí reunir en un sol títol d'aquest gènere un grapat nombrosíssim d'actors/figures/estrelles com el que apareix en els crèdits del film: Gene Hackman, Morgan Freeman, Richard Harris i Eastwood mateix en són els protagonistes.

Però aquest film també té una altra lectura. Hi podem trobar una espècie d'homenatge/paròdia dels personatges que antigament havia interpretat el mateix director, en els films, per tots coneguts, de l'anomenat *spaghetti western*. Eastwood es parodia ell mateix. Eastwood parodia Eastwood.

I no serà aquest l'únic títol en el qual Eastwood juga aquest paper de vell retirat que torna a la tasca. A pel·lícules posteriors el trobam fent autorparòdia del paper de Harry, que el féu famós a l'època dels setanta. ■